

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

QUEEN OF MY HEART

toneelspel in drie bedrijven

door

Roger Deforce

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.1881

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *QUEEN OF MY HEART* op te voeren moet de naam van auteur *ROGER DEFORCE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/1
ISBN 978-90-385-00669

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/Roger Deforce
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

Vader: Albert Doolmans

Moeder: Cecile Doolmans

Katia: dochter (*gescheiden van echtgenoot*)

Trui: gehandicapte dochter

Rebecca: dochter

Björn Deferm: ziekenverzorger

Senator Deferm

Patiënten in het Revalidatiecentrum

Bart: jongeman (*arm verloren tijdens ongeval*)

Marina: aan been gekwetst

Greet: Rolstoelpatiënte

Pepe: Rolstoelpatiënt

Berta: geopereerd aan heup

DEKOR

Eerste bedrijf: in de woonkamer van familie Doolmans

Tweede en derde bedrijf: in het revalidatiecentrum

EERSTE BEDRIJF

Eerste scene

(Het eerste bedrijf speelt zich af in de woonkamer van de familie Doolmans, een eenvoudig werknemersgezin. Links geeft een dubbele deur toegang tot de tuin (NB.: de 2de deur van het dubbele paneel kan in het eerste bedrijf door 'n venster vervangen worden;) rechts leidt 'n deur naar de keuken. De meubilering beperkt zich tot 'n tafel, 'n zetel en enkele stoelen, plus 'n ladenkast. Als het gordijn opengaat zit vader Doolmans achter de tafel te knutselen. Voor hem staat 'n wat ouderwetse bandopnemer, waarvan de onderdelen over de tafel verspreid liggen. Hij heeft blijkbaar moeite het toestel te repareren...)

VA: *(hoofdschuddend)* Dat wordt geen makkelijke klus.. Sjonge, sjonge. Tot op de draad versleten. *(gooit zuchtend het onderdeel op tafel)* Ik vrees dat het deze maal niet meer lukt... *(beetje mediterend)* Da's precies zoals bij de mensen: hoe ouder men wordt, hoe moeilijker het wordt de stukken aan elkaar te lijmen. *(gooit 'n wisselstuk wat verveeld verder op tafel)* En wisselstukken vind je niet meer... *(hij wrijft over zijn achterwerk en trekt pijnlijk gezicht)*

Ik geloof dat dit onderdeel ook versleten is. *(grinnikt)* Zouden er daar wisselstukken voor bestaan? *(wrijft zich opnieuw over het pijnlijke lichaamsdeel en gaat zitten)* *(Ondertussen is zijn vrouw binnen gekomen. Ze bekijkt hem kritisch en grinnikt)*

MA: Heb je de kriebels?

VA: *(schrikt, gaat rechtop zitten)* Wat zei je? *(hij begint de stukken op tafel zenuwachtig door elkaar te gooien)*

MA: *(beetje nors)* Als je 'staartbeentje' pijn doet, ken ik daar 'n goeie remedie tegen.

VA: *(beetje spottend)* Een beetje massage? *(staat op, en wrijft over achterwerk)* Doe je het hier of gaan we naar de slaapkamer?

MA: Om het gras te maaien moet je niet in de slaapkamer zijn. Die blaren krijg je van hele dagen op je achterwerk te zitten. Als je 'n beetje meer rond het huis zou werken, zou je niet op de blaren moeten zitten. *(gaat tot bij tafel, bekijkt alles kritisch en hoofdschuddend)* Wat moet dit voorstellen?

VA: Een tape-recorder!

- MA: *(neemt enkele onderdelen, bekijkt het argwanend)* Tape-recorder?
- VA: Wel! Een bandopnemer! Dat zie je toch?
- MA: Ah! Een bandopnemer! *(kijkt opnieuw toe)* Hoe wil je dat ik dat zie?. Ik zie alleen 'n hoop oud ijzer liggen. *(gooit enkele onderdelen door elkaar)*
- VA: *(paniekerig)* Niet doen, ma! *(legt alles weer op zijn plaats)* Anders vind ik de juiste volgorde niet meer.
- MA: Dat zou de eerste keer niet zijn! Albert toch! Waarom moet jij alles uit elkaar halen dat je in de handen krijgt?
- VA: Cecilleke toch! Ik heb jou toch nog nooit uit elkaar gehaald!? Overhoop gehaald wel! Maar nog nooit gedemonteerd! *(komt naderbij)* Dat was niet nodig bij jou! *(legt handen op haar schouder)* Toen ik jou de eerste keer zag, zei ik bij mezelf: "DIT meisje heeft ALLES op de juiste plaats. *(bekijkt haar glimlachend)* Zou je geloven dat het totaalbeeld nog altijd de moeite waard is?
- MA: *(duwt hem weg, niet kwaad)* Het totaalbeeld misschien wel, maar de onderdelen zijn niet meer als vroeger. *(wrijft over pijnlijke rug)*
- VA: *(duwt wijsvinger op haar hart)* Dat onderdeel ook?
- MA: *(beetje spottend)* Als de carrosserie versleten is, loopt de motor ook niet meer zo gesmeerd.
- VA: Misschien niet, maar 'n oude motor loopt rapper warm
- MA: *(beetje spottend)* Dat hangt een beetje van de chauffeur af, nietwaar?
- VA: Natuurlijk! Ik ben altijd 'n eersteklas chauffeur geweest! Nooit verkeerd gereden!
- MA: *(duwt hem zacht weg)* Gelukkig dat IK de reisroute uitgestippeld heb, anders waren wij nooit ter bestemming gekomen. *(kijkt naar tafel)* Met jouw "knutselwerk" zou je niet ver geraakt zijn
- VA: *(beetje geërgerd)* Knutselwerk? Wees blij dat ik zoveel knutselTALENT heb, anders hadden wij al die elektrische apparaten die ik in mijn leven al gerepareerd heb, op de vuilnisbelt mogen gooien
- MA: *(droogjes)* DAAR horen ze thuis.
- VA: *(beetje kwaad)* Dat zeg je NU! Maar als de boiler het niet meer deed, was je maar al te blij dat ik hem kon fiksen! En toen de diepvries kapot was...
- MA: *(snel)* Inderdaad! DAT was knap werk.
- VA: *(trots)* Nietwaar?

- MA: Fantastisch! Nooit gezien, moet ik zeggen! In de boiler stond het water bevroren en in de diepvries lagen de kippen in hun bouillon te koken.
- VA: Nu overdrijf je toch!
- MA: Denk je? En ben je het al vergeten van die haardroger? In plaats van warme lucht spuwde hij vuur. *(wrijft over haar)* Ik heb maanden 'n pruik moeten dragen; de helft van mijn haar was weg!
- VA: *(stilletjes)* Niemand is onfeilbaar...
- MA: En de Paus dan?
- VA: Ja, maar DIE heeft het gemakkelijker: ik heb nog nooit gehoord dat de paus zijn koffiezet zelf moet herstellen!
- MA: *(droogjes)* En ik heb nog nooit gehoord dat JIJ op Pasen de zegen "Urbi et Orbi" mocht geven! *(Gedecideerd)* Luister, Albert! Je weet dat ik veel geduld heb... *(Va slaat ogen ten hemel, Ma volgt zijn blik en kijkt ook omhoog, en prevelt: "Heer, vergeef het hem! ". Ze vervolgt dan op dezelfde bevelende toon)* En ik heb je al honderd keren gezegd dat ik die slordige boel hier op tafel niet meer wil zien!... Waarom doe je dat niet boven?
- VA: Het is te koud boven! De verwarming staat niet open.
- MA: We kunnen ons dat niet permitteren, verwarming in heel het huis.
- VA: *(geprikeld)* OK! OK! Zeg het maar: het is MIJN schuld!
- MA: *(sussend)* Dat beweer ik niet maar je moet eerlijk zijn: zoals de zaken nu staan, ziet het er niet zo goed uit.
- VA: *(gaat zitten)* Ik weet het... Als je 55 bent, moeten ze je nergens meer hebben? Je bent 'n ouwe zak, en 'n ouwe zak gooien ze op de vuilnisbelt.
- MA: Hou op met je gelul. *(zachter)* Ten eerste ben je geen ouwe zak...
- VA: *(weinig enthousiast)* Dank je... *(kijkt ma vragend aan; ze zegt niets)* En ten tweede? Wie een zegt, moet twee zeggen.
- MA: *(glimlachend)* En ten tweede: in 'n oude zak vind je soms de waardevolste dingen. Weet je dat antiek, echte antiek, bijna niet meer betaalbaar is?
- VA: *(opnieuw glimlachend)* Het is bijna zo duur als centrale verwarming. *(staat gedecideerd op)* Je hebt gelijk!
- MA: Natuurlijk! *(ze wijst naar de tafel)* Dit is geen zicht!

- VA: Ik bedoel: antiek kost geld en kostbare voorwerpen verberg je niet op 'n koude, vochtige kamer. *(hoest en klopt op de borst)* Da's niet goed voor de gezondheid
- MA: *(zucht, hoofdschuddend)* Met jou valt niet te praten. *(beetje wanhopig, naar tafel wijzend)* Maar Albert, dat kan toch niet!
- VA: *(spottend)* Toch wel! *(pauze; ma kijkt hem onbegrijpend aan)* *(Hij wijst op tafel)* het kan! 't Bewijs ligt hier.
- MA: *(heeft het door dat pa haar pest ; ook spottend)* Als je niet oplet, ligt het straks op de grond! *(zij doet brede uithaal met arm, en wil zogezegd alles van tafel vegen)*
- VA: *(paniekerig)* Niet doen! Ik ruim het wel op!
- MA: Nu onmiddellijk!
- VA: Vijf minuutjes maar. *(begint langzaam en behoedzaam de verschillende onderdelen bij elkaar te zoeken. Ma staat er zenuwachtig bij te kijken. Het gaat blijkbaar niet snel genoeg en kijkt op uurwerk.)*
- VA: *(beetje spottend)* ' t Kan natuurlijk ook zes minuutjes zijn.. *(Hij ziet dat Ma echt zenuwachtig is; laat alles liggen en gaat tot bij ma)* Maar ma toch, doe nu niet zo nerveus. Je bent bijna zo erg als Katia... *(Gaat hoofdschuddend zitten)* Van wie zij dat heeft, weet alleen O. L. Heer.
- MA: *(kijkt wanhopig naar tafel)* Van jou in elk geval niet! *(na pauze; wijst naar tafel)* Vergeet je niet?...
- VA: *(staat langzaam op, loopt mopperend naar tafel)* Zo'n poetsmaniak!.. De dag waarop zij trouwde was de gelukkigste dag van mijn leven!
- MA: *(berispent)* Albert! Zoiets zeg je niet als je oudste dochter trouwt.
- VA: Neen? Ik heb het in elk geval genoeg gedacht! *(mijmerend)* Meneer Pastoor zal zich waarschijnlijk afgevraagd hebben welke verstrooide professor dat briefje van honderd frank in de schaal gooide!
- MA: Honderd frank? Weet jij hoeveel geld dat was, . zoveel jaar geleden?
- VA: *(langs neus weg)* Dat was... euh... honderd frank! Toen al! *(dromerig)* God, wat was ik blij dat zij ons huis verliet. Ik kon geen stap zetten of ze liep met de dweil achter me aan. Als ik uit de badkamer kwam, stond ze klaar om de waterdruppels op te kuisen.
- MA: Je overdrijft!
- VA: Overdrijven? Als het regende was ze bezig het voetpad droog te dweilen! *(hoofdschuddend)* Het verwondert me niks dat haar vent het geen vijf jaar bij haar heeft uitgehouden.

- MA: *(hoort het niet graag, en wijst op tafel)* Schiet 'n beetje op! Straks komt Katia.
- VA: Wat? Opnieuw?
- MA: Albert! Het is je dochter!... En ze heeft. het lastig, zo helemaal alleen
- VA: Ze maakt het de anderen lastig als ze niet alleen is... Wat komt ze nu doen?
- MA: Ik had haar gevraagd 'n paar tomaten mee te brengen van de markt.
- VA: Ik kon daar toch ook om gaan? Ik zit hier toch maar niks te doen. *(corrigeert zich)* Dat zeg JIJ tenminste.
- MA: Je kan dat *(wijst op tafel)* toch geen zinvolle bezigheid noemen. Als je niet wil dat Katia je straks op de hals valt, dan zorg je best dat de boel geruimd wordt.
- VA: *(mijmerend)* Dat heb je goed gezegd: OP de hals vallen! Ik geloof niet dat ze mij al ooit eens OM de hals is gevallen, zoals je van 'n dochter mag verwachten. *(dromerig glimlachend)* Gelukkig hebben we Trui nog.
- MA: Het heeft lang geduurd vooraleer je haar naam te berde bracht.
- VA: *(mijmerend)* Zou ze het halen, denk je? *(ma haalt schouders op)* Makkelijk krijgt ze het niet. Jij maakt je veel te veel zorgen om niets. Als Trui de capaciteiten heeft om secretaresse te spelen...
- VA: Die heeft ze!
- MA: Dan zal ze dat sollicitatie gesprek doorstaan... *(zachter)* Wanneer zou ze terug zijn?
- VA: Ze moest nier al zijn... 't Is niet eerlijk, dat faillissement. Nu staan we alle twee op straat.
- MA: Voor zover ik weet, heb je nog altijd 'n dak boven je hoofd. Je moet nu niet alles gaan dramatiseren. Trui vindt wel iets.
- VA: Je begrijpt het niet, ma... Trui was secretaresse op 'onze' fabriek omdat ik Meneer Verkest goed kende. Zonder zijn voorspraak had Trui geen schijn van kans gehad tussen al die kandidaten. Maar nu staat ze er alleen voor.
- MA: *(stil)* Wij, vrouwen, staan er altijd alleen voor...
- VA: *(dichter bij ma; zachter)* Ook als je gehuwd bent?
- MA: Zelfs dan... maar 'n man begrijpt dat niet. Hij ziet het gewoon niet...
- VA: *(beetje spottend)* De liefde maakt ons blind, zegt men..
- MA: Je ziet wel wat je graag ziet.
- VA: *(zacht)* Ik zie JOU en ik zie jou graag.

- MA: 't Is al goed. Je bent net 'n verliefde puber. Als Rebecca je zou zien!
- VA: Ja, waar is die kleine snotneus?
- MA: Moet je dat vragen? Naar de Chiro natuurlijk...
- VA: Ik dacht dat ze naar de repetitie voor 't muziek was?
- MA: Kan ook. Ik weet het niet meer... *(hoofdschuddend)* 't Is lastig om die kleine gasten te begrijpen. Ze leven in een heel andere tijd.
- VA: Ja... Ze is 'n beetje bedorven geweest, he? Wat wil je, 'n "achter komertje"! Ze scheelt meer dan tien jaar met Trui en bijna vijftien met Katia. Kijk! 't Kon Katia's dochter zijn! Maar 't is ONZE kleine, Cecile. *(beetje verliefd)* Het is misschien lastig om die jonge spruiten te begrijpen, maar het houdt ons jong!
- MA: *(niet erg enthousiast)* Denk je? *(grijpt naar pijnlijke rug; spottend)* Vijf minuten geleden voelde je je nog 'n ouwe zak en nu ga je rondbazuinen dat jij je jong voelt omdat je 'n dochter hebt van dertien! Vergeet niet dat je oudste dochter bijna achtentwintig is!
- VA: *(gezicht betreft)* Hoe kan ik dat vergeten. Zelfs nu ze getrouwd is, kan ze ons niet met rust laten!
- MA: *(opnieuw wat harder)* En Trui dan? Ben jij misschien vergeten hoe oud ZIJ is?
- VA: *(nuchter)* Vijfentwintig! Dat is drie jaar minder!
- MA: En ze vrijt nog niet eens.
- VA: Dat is ONS probleem toch niet... Begrijp dan toch dat in HAAR situatie...
- MA: Ik wil daarover niets meer horen. *(gaat zitten)* Ik ben moe.
- VA: *(legt hand op haar schouder)* Je trekt je alles te veel aan, ma. Je zal het zien: Trui speelt het wel klaar. En als je moe bent, help ik je wel even.
- MA: *(gelaten)* Begin dan alvast met de tafel op te ruimen. *(luistert)* Er komt iemand.
- VA: *(loopt naar tafel)* Potverdikke! De poetsmadam is daar! *(hij begint zenuwachtig de onderdelen van de tape-recorder te verzamelen. ma staat op als de deur opengaat. In de deuropening staat Trui)*

Tweede Scene

(Vader, moeder en Trui)

VA: *(haalt opgelucht adem)* Oh! Jij bent het.

TRUI: *(ziet er gedeprimeerd uit)* Dank Je... voor de hartelijke ontvangst.

MA: Blij daar toch niet staan.

TRUI: Je hebt gelijk... *(wil weggaan)*

MA: Trui! *(Trui keert zich langzaam om)* Wat scheelt er, Trui?

TRUI: *(bitter)* Moet ik daar echt op antwoorden?

VA: *(gaat tot bij Trui en duwt haar zacht naar binnen)* Kom, meisje. *(Trui, die gehandicapt is -haar benen staan wat scheef, laat zich in zetel vallen. Er is een pijnlijke pauze)* ... Niks?

TRUI: Wat had je gedacht?

MA: Waren er veel kandidaten?

TRUI: *(Knikt, na pauze)* Maar dat speelt helemaal geen rol.

MA: *(zacht)* Waren ze zoveel beter dan jij?

TRUI: *(scherp)* Huh!... och, hou op met die komedie! *(staat op)* Had je echt gedacht dat ik met die benen 'n kans maakte om secretaresse te spelen van Meneer Tielemans, directeur van de grootste exportfirma van de streek? *(Ma's houding toont 'n beetje dat zij niet veel hoop had)* Het heeft allemaal geen zin... *(valt scherp uit)* Waarom heb je mij laten deelnemen aan die proef? Je wist dat ik toch geen schijn van kans had. *(Ma antwoordt niet; tot Pa, zachter)* Waarom, pa?

VA: Omdat jij op je eigen benen moet leren staan...

TRUI: *(spottend, maar met tragiek in stem en houding)* Welke benen? Deze? *(maakt enkele passen)* Zou jij zo'n hinkstap-springster als secretaresse willen?

VA: Waarom niet? Zo'n 'hinkstap-springster' lijkt mij 'n geschikte persoon om over alle moeilijkheden heen te wippen. *(bekijkt haar glimlachend)* Zou je denken dat het geen slecht gedacht is... zo'n beetje sport beoefenen? Dat staalt je spieren!

TRUI: *(spottend, maar niet agressief)* JOUW buikspieren hoeven niet meer ontwikkeld te worden.

MA: *(glimlachend)* Neen, dat zijn de enige spieren die je pa de laatste jaren gebruikt heeft

VA: *(gaat niet in op de opmerking; tot Trui)* Akkoord? We doen samen aan jogging. Elke dag 'n halfuurtje!

MA: *(nuchter, op beetje berispende toon)* Trui moet haar eigen boontjes leren doppen. Ze is oud genoeg om op haar eigen benen te leren staan.

TRUI: *(droevig; doet enkele stappen)* Oud genoeg om op te staan, maar niet om ermee door het leven te gaan. *(laat zich moedeloos in zetel vallen)*

VA: Je ma heeft gelijk... Je mag niet in die zetel wonen!

TRUI: *(staat nukkig recht)* OK! Ik ga naar mijn kamer! Of ben ik die ook kwijt?

MA: *(duwt Trui in zetel)* Luister, meisje. niemand heeft gezegd dat je hier weg moet.

TRUI: 't Geleek er toch op... Och, ik weet het. Ik ben maar 'n last post.

VA: Jij bent onze dochter... Jouw thuis is hier. Maar je mag je niet in je schelp blijven terugtrekken... Je moet je eigen leven leiden.

TRUI: Welk leven? Wie zou mij willen? Welke man zou er het lef hebben met zo'n sprinkhaan aan z'n arm door de winkelstraat van de stad te hotsen?

MA: *(luid; afkeurende toon)* Trui!

TRUI: Je hebt gelijk: ik voel me net 'n trui, 'n afgedragen trui! Die slingert ook overal rond!

VA: *(probeert haar op te beuren)* Pas op dat Katia je niet hoort of straks lig je netjes opgeplooid in de linnenkast.

TRUI: *(blijft bitter)* Dan loop ik haar niet meer in de weg.

MA: *(hoofdschuddend AF)* Ik weet niet wat jou scheelt...

TRUI: *(luid)* IK WEL! *(als Ma weg is, zachter; tot zichzelf)* Mijn benen... Sorry, pa... Maar ik voel me niet in mijn sas vandaag... *(mijmerend)* Iedereen keek me 'n beetje beschermend aan, zo van.. je weet wel: "Och arme toch! Dat kind".. *(kwaad)* Een kind van vijftwintig jaar! "Och arme sukkel. 't Is toch triestig, he? " Ik voelde me net 'n clown in 'n circuspiste. Iedereen wachte op de gekke sprong ik de volgende keer zou maken!

VA: *(opbeurend)* Ik vind het normaal dat iedereen je zat aan te kijken! Je bent 'n verdraaid knappe meid. *(speels)* Weet je.. als je wat ouder was en ik wat jonger, en jij niet mijn dochter...

TRUI: *(snel invallend)* En ik normale benen had!

VA: En jij niet zo'n zwartkijker was! Luister, Trui! Je mag niet zitten wachten tot de anderen naar jou komen. Hier op je kamer vinden ze

je niet... *(beetje berispemd)* En kleed je eens 'n beetje fleuriger..
Waarom draag jij altijd van die sombere kleuren?

TRUI: Daar voel ik me thuis in...

VA: Is dat alles wat onze thuis voor jou betekent: 'n donker gat waarin jij je verschuilt?

TRUI: Sorry, pa. Zo bedoelde ik het niet.

VA: Bekijk jezelf eens in de spiegel... Waar zijn die guitige oogjes van vroeger? Waarom die harde lijn rond die mondhoeken? Denk je dat je zo de ware Jakob tegen het lijf loopt?.

TRUI: *(schamper)* Tegen het lijf "hinkt", bedoel je?

VA: *(beetje kwaad)* Luister, Trui. Nu is het genoeg. Je moet ophouden met dat zelfmedelijden! *(Trui trekt gezicht)* Juist, zelfmedelijden! Kijk rondom je: er lopen veel mensen op onze aardbol die er heel wat slechter aan toe zijn, die met jou zouden willen ruilen Maar DIE kans krijgen ze niet! JIJ wel! Jij krijgt de kans om van je leven iets te maken; maar dan moet je er iets voor doen! Dan moet je ophouden met jezelf te beklagen. De wereld ligt voor je open, maar je moet zelf de eerste stap zetten... *(bekijkt haar beetje kritisch)* en de gepaste reiskledij aantrekken. *(wijst op donkere trui)* Gooi die sombere kleren weg. Trek iets luchtigs, iets vrolijks aan. Opgewekte kleuren werken stimulerend op je humeur... en op dat van de anderen! Weet je: 'n mooi, kleurig kleedje geeft 'n persoonlijk cachet aan je uiterlijk.

TRUI: *(schamper)* Persoonlijk cachet! Dat kan je van mij wel zeggen, ja! Ik ben zo persoonlijk dat niemand met mij wil optrekken.. Hoe zouden ze ook?

VA: *(beetje berispemd, maar bemoedigend)* Trui?

TRUI: Juist: Trui! Ik ben 'n trui waar iemand bij het breien 'n steek heeft laten vallen! *(ze schrikt plots op van eigen woorden, en kijkt angstig naar vader. Deze kijkt eerst verwonderd op, en begint dan ingehouden te lachen. Trui lacht uiteindelijk opgelucht mee)* Sorry, pa! Zo bedoelde ik het niet... *(ze slaat haar armen rond zijn hals)* JIJ hebt er geen schuld aan... Het was 'n grapje.

VA: *(gemaakt kwaad)* Ik kan er niet mee lachen! *(heeft moeite om lachen te bedwingen)* ... "Een steek laten vallen!" Best dat je ma het niet gehoord heeft; anders zocht ze nog 'n andere breinaald!

TRUI: *(kijkt hem verbaasd aan)* Maar papa toch!

- VA: Je hebt gelijk: flauw grapje! Haha!
- TRUI: *(stil, met gezicht tegen het zijne)* Ik ben blij dat ik niet alleen ben... met m'n flauwe grapjes, bedoel ik.
- VA: Natuurlijk ben je niet alleen, meisje... Wij zijn van 't zelfde sop overgoten, jij en ik... Maar je mag je niet aan mij blijven vastklampen.. Je moet je eigen leven leiden... *(streelt Trui's hoofd op zijn schouder)* . Ik kan je niet blijven beschermen.
- TRUI: *(zacht)* Ik wil hier niet weg ; .. *(met bang gezicht)* Heeft ma gezegd dat ik weg moet?
- VA: Waarom zou Ma dat zeggen? Ma houdt evenveel van jou als van de anderen.
- TRUI: Ik heb de indruk dat ze mij...
- VA: *(snel onderbrekend)* Ma is 'n beetje over haar toeren de laatste tijd.. Jij weet ook wel dat wij het niet te breed hebben sinds wij onze job verloren...
- TRUI: Denk je dat ik dat niet zie? *(maakt zich los uit omarming)* DAT maakt het juist zo lastig voor mij. Ik ben vijftwintig en ik leef nog op de kosten van mijn ouders!
- VA: *(sussend)* Niet overdrijven... Ik vind wel iets.
- TRUI: Maar IK? Vind IK nog iets? Ik kan hier toch niet eeuwig blijven rondhuppelen? *(windt zich meer en meer op)* Ik wil zelf iets doen in mijn leven!
- VA: Zo hoor ik het graag!
- TRUI: *(opnieuw in zichzelf gekeerd)* Maar ik ben bang...
- VA: Van wie? Van ma? *(Trui schudt hoofd)* Van mij?
- TRUI: Van mezelf..
- VA: *(geruststellend)* Oh? Da's niet erg... er zijn meer mensen de dieperik ingegaan uit overmoed dan uit angst. *(ER WORDT GEBELD)* Verdorie! De poetsvrouw is daar al! *(loopt naar tafel; wil opruimen, maar ziet in dat hij het niet kan klaren op zo'n korte tijd)*
- TRUI: *(spottend)* Jij hebt ook schrik!
- VA: Schrik? IK? Van wie?
- TRUI: Van Katia, natuurlijk
- VA: *(beetje op tenen getrapt)* Huh! Ik ben van niemand bang, ik! *(hij gooit tafel met opzet door elkaar en kijkt er welgemutst naar)* Terwijl we toch bezig zijn... *(Hij verzet enkele stoelen, en gooit wat papier rond in de kamer)*

TRUI: (*glimlachend*) Pa? Waarom doe je dat?

VA: Wedden dat ze eerst de rommel opkuist voor ze mij 'n goeie dag zegt?

TRUI: En wat is je tegenprestatie als je de weddenschap verliest?

VA: Dan kuis ik zelf de rommel op! (*grijnzend*) Anders krijg ik het aan de stok met je moeder!.. Stil! Daar zijn ze!

Derde scene

(*Vader, Trui, Katia en ma*)

(*Ma en Katia komen binnen; Katia draagt 'n grote boodschappentas*)

MA: Zet die groenten maar op tafel. Ik draag ze straks wel in de keuken.

KATIA: (*tot bij tafel; wanhopig*) Hierop? Temidden van heel die.. (*tot ma*) Is er ophaling van het groot huisvuil misschien? (*Va kijkt naar Trui en geeft knipoogje. Katia kijkt kritisch rond en bemerkt de warboel die Va heeft aangebracht*) De vuilniswagen is hier toch niet doorgereden? (*raapt blaadjes papier op en schikt stoelen op hun plaats; dan zet ze heel voorzichtig boodschappentas op tafeltje na zorgvuldig stof te hebben afgeveegd; dan richt ze zich tot vader*) Nog altijd geen job?

VA: (*beetje spottend*) Ook 'n goeie dag.

KATIA: Dag... (*opent tas en haalt er pak voorverpakte groenten uit en legt die voorzichtig op 't tafeltje*).

TRUI: (*is in zetel gaan zitten*) Dag, Katia.

KATIA: (*zogezegd verrast*) Oh? Trui! (*kijkt haar beetje medelijdend aan ; hoofdschuddend*) 't Was weer niks, heb ik gehoord?

TRUI: (*staat kwaad op, tot ma*) Dank je voor de snelle informatie! (TRUI KWAAD AF)

KATIA: (*verbaasd; beetje uit hoogte*) God toch! Is zij nog altijd zo rap op haar tenen getrapt? Ik vind dat ze er niet op verbeterd is.. haar karakter, bedoel ik. De rest... ja, we weten allemaal dat daar niet aan te verhelpen is. Maar je moet daarom toch niet zo kortaf zijn.

VA: (*scherp*) Jouw welkomstgroet was nu precies ook geen voorbeeld. (*wil kamer verlaten, Trui achterna*)

MA: Waar ga je naartoe? Laat Trui maar met rust. Je hebt zelf gezegd dat zij op eigen benen moet leren staan.

- VA: *(stil)* Je hebt gelijk... *(gaat er wat verveeld bij zitten)*
- MA: Maak maar dat de tafel ontruimd is tegen dat we moeten eten. *(Va gaat langzaam naar tafel en begint traag de tape-recorder te monteren)*
- KATIA: Heb je die oude muziekdoo's nog niet weggegooid?
- VA: Als je DIE wegwerpt, kan je mij mee op 't stort gooien.
- MA: *(kwaad)* Wat voor reactie is dat nu, vader.
- VA: *(tot Katia)* In jouw huis gooi jij weg wat je wil *(stiller)* , desnoods je vent, maar hier ben IK nog altijd de baas. *(kijkt naar ma)* Als ik alleen thuis ben, tenminste.
- MA: Let er maar niet op, Katia.. hij heeft zo van die dagen waarop hij grappig probeert te zijn... *(droogjes)* 't Wordt alleen steeds moeilijker om ermee te lachen.
(Ma is ondertussen naar tafeltje met boodschappen gelopen; ze neemt 'n pak voorverpakte groenten eruit; beetje verwonderd)
Komt dat van de markt?
- KATIA: *(beetje ontsteld)* Van de markt? Neen! Helemaal niet! Ik koop nooit groenten op de markt. Iedereen loopt daar zo maar langs en pakt die groenten vast met z'n blote handen...
- VA: En jij? Doe jij je handschoenen aan misschien om 'n kilo tomaten te kopen?
- KATIA: Ik neem nooit fruit of groenten met m'n handen vast. Dat is niet hygiënisch.
- VA: *(spottend)* Voor wie? Voor die groenten?
- KATIA: Lach maar. Als je wist hoeveel bacillen er zoal op dat fruit rondkruipen! En dan nog die vuile handen van de mensen. Ik ben daar vies van.
- VA: *(spottend; tot ma)* Vandaag geen groenten voor mij, ma!
- MA: Jij eet wat op tafel komt.
- VA: *(onderdanig, met kinderstemmetje)* Ja, ma!... Moet ik mijn handschoenen mee hebben aan tafel?
- KATIA: *(beetje betuttelend, tot ma)* Ik koop altijd voorverpakt fruit of groenten. Dat is veel gezonder. Je zou dat ook moeten doen...
- VA: *(spottend, tot ma)* Ik kan 't geloven dat haar vent er vandoor gegaan is. Iedere keer dat hij haar wilde vastpakken, moest hij zijn handschoenen aandoen!
- MA: Niet reageren, Katia. Hij doet het met opzet.